

Dogodki iz svetniškega življenja.

Sv. Blandina. (2. jun.) To veste, da je glavno mesto francoske dežele Pariz. Za njim pa je Lijon največje mesto. To mesto je pa tudi zato zelo imenitno, ker se je v njem prav zgodaj utrdilo krščanstvo, in ga je ogromno število svetnikov posvetilo s svojo mučeniško krvjo. Med najslavnejše se prišteva sveta Blandina, ki je bila mučena 2. junija 177. l. z 48 drugimi mučenci. Da bi poganski sodniki pokazali vsaj na videz nekaj pravičnosti, so kristjane tožili, da počenjajo skrivaj velike hudobije ter moré otroke in uživajo človeško meso — tako neumno so tolmačili skrivnost presv. Rešnjega Telesa. Od jutra do večera so Blandino raznovrstno mučili in zahtevali, naj izda skrivno hudodelstvo. Svetnica pa je krotko trpela in v enomer klicala: „Jaz sem kristjana; pri nas se ne dela nič hudega.“ Slednjič si izmislijo še to-le strašno reč. Svetnico zavijejo v mrežo in nadražijo nanjo razdivjanega vola. Ta jo z rogmi nabada in meče na kvišku in naokrog. Ker je pa tudi to ne umori, jo slednjič obglavijo.

* * *

Sv. Medard (8. jun.) je bil v 6. stoletju zelo pobožen in imeniten škof na Francoskem. Bog je poveličal njegovo svetost z mnogimi čudeži. Naj omenim le nekaterih.

Neko noč se je priplazil tat v njegov vinograd in si nabral mnogo grozdja in sadja. A ko hoče z bogatim plenom zopet oditi, ne more nikjer najti izhoda, pa tudi nabranega sadja ne more odložiti. V taki stiski ga najdejo zjutraj škofovi služabniki. Hudo bi se mu bilo godilo, ko bi ga ne bil škof rešil iz njihovih rok. Spomni se 5. prošnje v očenašu: „Odpusti nam naše

dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom," posvari drznega tatu ter mu še celo podari nakradeno blago.

Neki drug tat mu je ukradel panj čebel iz ulnjaka. Toda roj čebel se spusti nanj in ga neusmiljeno obdeluje ter ga ne popusti poprej, dokler tat ves skesan ne prihiti k svetniku in ga kleče prosi odpuščenja. Blagohotni škof mu odpusti in ukaže razdraženim čebelicam, naj ga puste! Takoj mu prizaneso tudi one!

Še v večjo zadrego je prišel neki tretji tat. Ukradel je na škofovem pašniku kravo, ki je imela zvonec na vratu. Da bi jo mogel skrivaj odpeljati, ji s travo zamaši zvonec. Do doma mu gre še vse po sreči. A ko spravi žival v hlev, začne nesrečni zvonec sam zvončkat. Tat ga odveže in spravi v omaro; pa čudo! zvonček zvončka dalje, še čimdalje glasneje ter ne neha zvončkat, kamorkoli ga nese. Sosedje so preplašeni in mislijo, da utegne priti kaka nesreča. Hudobnežu se zbudi vest, da pelje kravo nazaj in prosi škofa, naj mu odpusti. Blagodušni škof mu odpusti ter ga še potolaži z darom.

O sv. Medardu se bere tudi še ta-le legenda. Nekega poletnega dne je bil z več drugimi ljudmi na polju. Nenadno se ulije gost dež, ki spremljevalce premoči do kože; sveti škof pa ostane suh in, zatopljen v premišljevanje, še ne opazi, da je začelo dežiti. Silno velik orel je razprostiral nad njegovo glavo svoje široke peruti in varoval kot dežnik svetega moža ter ga tako spremljal do doma. Zato so si dežnikarji odbrali svetega Medarda za svojega priprošnjika.

* * *

Sv. Julita (16. jun.) je bila mlada pobožna vdova v Mali Aziji takrat, ko je cesar Dioklecijan kruto preganjal kristjane po vsem rimskem cesarstvu. Ni se bala zase, saj je koprnela po mučeništvu; bala se je za svojega triletnega sinčka Kvirika, ki ga je presrčno ljubila. Pretresljivo je mučenstvo te krščanske

junakinje. Najprej ukaže sodnik iz rok ji iztrgati otroka, mater pa neusmiljeno pretepati. Malega Kvirika izroče medtem cesarskemu namestniku, ki si ga dene na kolena, ga objemlje, se mu dobrika in ga izkuša raznovrstno premotiti, da bi se ne jokal. Pa nedolžnega otroka s solzami napolnjene oči se obračajo vedno le k materi, dasi mali sirotek le toliko razume o strašnih bolečinah, da se ljubi mami sploh godi kaj žalega. In ko ga hoče namestnik poljubiti, se brani na vso moč, mu z malimi nohtki razpraska obraz, se z rokami in nogami upira proti njemu in ga peha od sebe, rekoč: „Jaz sem kristjan! jaz sem kristjan!“ Trinog se tako razsrdi, da triletno dete trešči z vso močjo na trda tla. Glava nežnega mučenika se razdrobi ob kamenju in tlak je daleč okrog poškopljen z nedolžno krvjo.

Ko trpeča mati vidi tako smrt svojega sinčka, se razveseli v rajski radosti in vzklikne: „Hvala ti, o Gospod, da si dovolil mojemu sinčku prej kot meni doseči nevenljivo krono zmage.“ Junaško mater pa še dalje trpinčijo. Denejo jo na tezavnico, z železnimi kremplji ji trgajo meso z života, noge ji polivajo z vrelo smolo in slednjič jo obglavijo z mečem, l. 305.

Viki.

Viki je porednež mal,
ima kratke hlačke;
vsi ljudje poznajo ga
in vse vaše mačke.

Če le more: hop na rep!
Mačka poniglavka:
„Čaki, čaki, Viki ti!“
tožno zamijavka.

Sosed, stari sosod, no,
zvest je stari veri:
„Nič zastonj!“ — pa hlačice
nove mu pomeri.

„Nove hlače“ in na vrh
jeza, jok, zamera — —
Toda sosod še dodá,
da je boljša mera. —

J. Timoška.

